

РОЗДІЛ

1

Амос Декер завжди згадуватиме ті три страшні смерті у разючо-синьому тоні. Спогад врідатиметься у нього в найнесподіваніші моменти — ніби ніж м'ясника, виготовлений з кольорового світла. Амос ніколи не звільниться від тих образів.

Стеження було довге й абсолютно неплідне. Дорогою додому Декер мріяв поспати бодай кілька годин, а далі повернутися до роботи на вулицях. Він підїхав до дверей скромного двоповерхового будинку з пластиковою обшивкою — чверть століття віку, і принаймні стільки ж часу доведеться за це житло розплачуватися. Бетон був ковзкий від дощу, і підошви величезних черевиків — чотирнадцятого розміру — трохи поїхали, перш ніж вдалося досягти зчеплення з поверхнею. Декер тихенько причинив дверцята машини, певний того, що о цій порі всі сплять. Поплентався до сігчастих кухонних дверей, увійшов усередину.

Тиші не було чого дивуватись — але не такій тиші. У той момент Декер нічого особливого не відчув, і в подальшому не розумів, як це вийшло. Одна з купи помилок, що він накоїв тієї ночі. На кухні він затримався — налив собі склянку води з-під крану. Ковтнувши воду, поставив

склянку у раковину, вітер підборіддя і рушив до сусідньої кімнати.

Знову послизнувся, і цього разу таки впав. Викладений ялинкою паркет був слизький, і таке з Декером траплялося й раніше. Та цього разу все було інакше — через видовище, що ось-ось постане перед ним. Променів місячного світла, що сочилися крізь вікно, було досить, щоб бачити дуже чітко.

Піднісни руку до очей, Декер зазначив, що вона не того кольору.

Червона. Кольору крові.

І звідкись та кров натекла. Він підвівся і заходивсь шукати джерело.

Джерело знайшлося в сусідній кімнаті. Джонні Сакс, його швагер. Здоровенний чолов'яга, десь такий, як сам Декер, лежав на підлозі. Декер схилився над ним, став на коліна, наблизив обличчя до лица Джонні майже впритул. Горлянка Джонні була розчахнута від вуха до вуха. Можна було не намацувати пульс: не знайдеш. Більша частина його крові вилилась на підлогу.

Треба було б витягти телефон і тієї ж миті набрати 911, але Декер завагався. Він знав, що не можна тупцювати місцем злочину, на який наявність мерця, що загинув насильницькою смертю, перетворила його домівку. Тут тепер був ніби музей: не можна чіпати експонати. Професійна половина розуму аж волила про це до Декера.

Але він знайшов лише одне тіло. Погляд Декера ковзнув до вершечку сходів, і розум покинув його, охопленого цілковитою панікою — нутряними чуттям, що життя відібрало у нього все, що Декер колись мав чи міг мати. І він побіг, черевиками здіймаючи хвилі у калюжі крові.

Декер нищив важливі докази, к бісовій матері руйнував усе, що мало лишатись недоторканим. Але просто зараз йому було не до того.

Він розніс кров Джонні по сходах, стрибаючи через три щаблі. Він не дихав, а задихався; серце важко гупало і здавалось таким роздутим, що мало б ось-ось розірвати груди. Розум його заціпенів, але кінцівки дивовижним чином рухались ніби самі по собі.

Декер вибіг у коридор, вдарився об одну стіну, об другу — так мчав до перших дверей справа. Йому навіть на думку не спало витягти пістолет, — не тямилось, що вбивця міг усе ще бути тут. Чатувати на нього.

Розчахнувши двері, він дико роззирнувся.

Нічого.

Ні. Неправда.

Декер застиг на порозі: тьмяне світло нічника осявало босу ступню, що стирчала понад матрацом з іншого боку ліжка.

Він впізнав цю ступню. Він тримав її у долонях, масажував, подеколи цілував протягом багатьох років. Вузька, довга, але все одно тендітна; наступний за великим палець трохи довший за інші. Венки на боці, мозолі на підошві, червоний лак на нігтях — все як зазвичай, окрім того, що ця ступня не мала б стирчати з-за матрацу о такій порі. Це означало, що хазяйка ступні там, на підлозі, і тому могла бути тільки одна причина.

Він пройшов до іншого краю ліжка і глянув.

Кассандра Декер, для всіх і — головне! — для нього просто Кассі дивилася на нього з підлоги. Тобто не дивилася — більше її очі не бачили нічого. Декер кинувся

до неї і повільно опустився на коліна, замастивши сині джинси кров'ю з калюжки, що натекла поруч.

Її кров'ю.

Горло Кассі було ціле, неушкоджене. Кров витекла з іншого місця — з її лоба.

Отвір від кулі, що застрягла всередині. Не варто було цього робити, але Декер поклав долоню на потилицю Кассі і пригорнув її до грудей, важко дихаючи. Довге темне волосся розтеклося йому по руці, ніби застигли струмені спрею. Краї отвору на лобі запеклись і почорніли від жару кулі.

Контактна рана — дуло торкнулось її, перш ніж постріл обірвав її життя. Чи Кассі спала? Чи прокинулась? Як витримала жах того, що над нею стояв убивця? Такі думки роїлись у Декера в голові, коли він востаннє в житті обіймав свою дружину.

Він поклав її туди, де знайшов. Зазирнув у обличчя — біле, мертво, з чорною цяткою кульового отвору у центрі лобу, яка стане останнім його спогадом про неї, крапкою, що позначить кінець.

Кінець всього.

Декер підвівся і, не відчуваючи ніг, поплентався геть з цієї кімнати до наступних дверей на поверсі.

Ті двері він уже не розчахував. Не було куди поспішати. Декер наперед знав, яка знахідка чекає на нього за ними. Не знав тільки, яким методом скористався убивця цього разу.

Спершу ніж. Потім пістолет.

У кімнаті її не було — отже, мала бути у ванній.

Світло там було увімкнено — вочевидь, убивця хотів, щоб Декер добре розгледів його останнє діяння.